

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γ. ΣΚΟΡΔΑΚΟΣ — Δ. ΠΑΠΑΦΩΤΗΣ —

Δ. ΡΕΡΑΣ

ΤΑ ὅσα τῶν παρὰ τὸ Δραγατσάνι πεσόντων ἱερολοχιτῶν θὰ σκιρτήσουν ἐκ χαρᾶς, διότι τὸ παράδειγμά των δὲν παύει νὰ εὐρίσκη μμητάς μεταξὺ τῆς φοιτήσης νεολαίας. Τρεῖς ἐνθουσιώδεις σπουδασταὶ τοῦ Ἑθνικοῦ μας Πανεπιστημίου, ὁ Γ. Σκορδάκος ἐκ Λακωνίας, Δ. Παπαφώτης ἐξ Ἠπείρου καὶ ὁ Δ. Ρέρας ἐξ Ἀθηνῶν προσέφεραν ἑαυτοὺς ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας. Τὸ ἀγνὸν καὶ εὐγενές των αἷμα ἐπότισε τὴν Μακεδονικὴν γῆν, διὰ νὰ βλαστήσῃ ἐξ αὐτῆς τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας.

Δὲν πρέπει νὰ κλαύσωμεν διὰ τὸν θάνατόν των ἔπεσαν ὡς ἥρωες. Ἐγκαταλιπόντες τὰ πανεπιστημιακὰ βάρη ἐξώσθησαν τὴν σπάθην τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῶν ἀγρίως δολοφονουμένων ἀδελφῶν των καὶ ὠρκίσθησαν νὰ ἐκδικηθοῦν κατὰ τῶν αἰμοχαρῶν τοῦ Κρούμου ἀπογόνων. Καὶ εὗρον τὸν θάνατον ἀχαρίστως βληθέντες ὑπὸ τουρκικῶν σφαιρῶν.

Οἱ συνάδελφοὶ των διωργάνωσαν πάνδημον ἐν Ἀθῆναις μνημόσυνον. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τοὺς γενναίους προμάχους τῆς Μακεδονίας. Δάφνη ἀμάραντος περιβάλλει τὸ μέτωπον τῶν μαρτύρων τῆς ἰδέας. Ἄς εὗρουν εἰς τὴν καρδίαν παντός Ἑλληνοῦ μνημόσυνον αἰώνιον.

Ἡ « Νέα Ζωὴ » υπερήφανος ἀναγράφει τὸν ἡρωϊκὸν των θάνατον ὡς μίαν ἐτι ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ μένει πάντοτε ἀνθηρὰ καὶ ἀθάνατος· ὅχι δὲν ἀπέθανε τὸ ἔθνος τὸ ὁποῖον παράγει τοιούτους λεοντοφύχους ἥρωας. Μόνον οἱ θνητοὶ ἀποθνήσκουν.

Η ΡΩΜΗ

ΚΑΙ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἡ Ρώμη ἡ κραταιὰ καὶ υπερήφανος, ἡ υπερφίαλος καὶ δεσποτικὴ ἡ πάντοτε ζητήσασα νὰ καθυποτάξῃ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἴδύνατο νὰ παρεγκλίνη τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν ὑψηλοφροσύνης καὶ διὰ τὴν μεταρρῦθμιν τοῦ ἡμερολογίου καὶ διὰ τὰς εορταστικὰς ἐπιστολάς. Ἦσαν δὲ εορταστικαί

ἐπιστολαὶ γράμματα τὰ ὁποῖα ἔστελλον κατ' ἀπόφασιν τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου οἱ Ἐπίσκοποι Ἀλεξανδρείας κατὰ τὰ τέλη τοῦ δ' καὶ ἀρχῆς τοῦ ε'. αἰῶνος εἰς τοὺς ἀρχηγούς των αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ διὰ τῶν ὁποίων ὠρίζον τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

Καὶ διὰ μὲν τὴν μεταρρῦθμιν τοῦ ἡμερολογίου τὰ τυφλὰ τῆς Παπικῆς Ἐδρας ὄργανα διδάσκουσι καὶ πρεσβεύουσι ὅτι αὕτη κέκτηται δυνάμει τῆς πνευματικῆς αὐτῆς κυριαρχίας τὸ δικαίωμα νὰ προβάλλῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ πᾶσαν μεταρρῦθμιν « Depuis plus de douze cents ans, λέγει ὁ ἀββᾶς, Mémain, la lumière ne vient plus d'Alexandrie, la Science a emigré vers d'autres contrées. On n'a plus besoin de consulter Alexandrie pour connaître le cours des astres. Mais d'autre part la mission de Rome reste entière aujourd'hui comme autre fois. Elle est toujours neces saire pour rappeler la règle et maintenir l'unité (1).

Διὰ δὲ τὰς εορταστικὰς ἐπιστολάς κηρύττουσιν ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα ἔπρεπε νὰ ἐπισημοποιηθῇ ὑπὸ τῆς Ρώμης καὶ ἐπομένως αὐταὶ ἔπρεπε πρῶτον νὰ υποβληθῶσι εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Πάπα διὰ νὰ λάβωσι τὸ καθολικὸν κύρος « suivant aussi l'usage déjà établi, Alexandrie indiquait l'échéance de cette ville et Rome promulguait cette échéance avec l'autorité de sa Juridiction universelle » (αὐτόθι σελ. 45).

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι πάντες οἱ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὀπαδοὶ δὲν ἀσπάζονται τὰς δοξασίας ταύτας, ἀλλὰ κἀμνουσι μερικὰς παραχωρήσεις ἀποβλέποντες εἰς τὸ δίκαιον καὶ τὴν Ἱστορίαν. Αἱ παραχωρήσεις ἕως αὐταὶ εἶναι φαινομενικαί, ἡ παπικὴ ὄφρυς ἡ τοσοῦτον ἐπηρμημένη καὶ ἀλαζῶν δὲν κατέρχεται εἰς συγκαταβάσεις καὶ παραχωρήσεις, τοῦθ' ἔπερ γνωρίζουσι καλῶς τὰ τῆς παπικῆς πείμνης πρόβρατα. (2) Ἐχουσα ὡς σκοπὸν τὴν ἀπόλυτον ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας κυριαρχίαν καὶ μόνην φροντίδα τὴν ὑποταγὴν αὐτῆς

(1) Abbé Mémain : Etude sur l'unification de Calendrier et la véritable échéance du jour de Pâques. σελ. 64.

(2) Ὅτε ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ XIII ἔστειλε πρὸς Ἱερμίαν τὸν Β'. Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως πρεσβείαν πρὸς παραδοχὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἵνα διαθήσῃ αὐτὸν καὶ καταστήσῃ εὖνον ἔγραψε κολακευτικωτάτην ἐπιστολὴν ἀποκαλῶν αὐτὸν ἀδελφὸν (Venerabili fratri patriarchae Constantinopolitano) συνοδεύσας αὐτὴν διὰ πλουσιῶν δώρων. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ ἐν Ἐνετιᾷ πρέσβυς Ἑρρίκου τοῦ Γ'. Κορ Maisse ἔγραψε : J'entends que S(a) S(ainteté) en escrit à M. Germinis (πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας) l'intention de N(otre) S(aint) P(ère) est de vouloir essayer de tirer par ce moyen du dit patriarche cette reconnaissance et submission à l'endroit de l'Eglise Romaine (Négotiations de Levant IV σελ. 176). Ἐκ τῶν πολλῶν ἔστω τοῦτο ἐλάχιστον παράδειγμα τῶν εὐκρινῶν διαθέσεων τῆς Παπικῆς Ἐδρας πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.